

Σύντομος Βίος Γέροντος Ιακώβου

Ο Γέροντας Ιάκωβος γεννήθηκε στις 5 Νοεμβρίου 1920 από ευσεβείς γονείς. Την Θεοδώρα από το Λιβίσι της Μικράς Ασίας και τον Σταύρο από την Ρόδο. Η οικογένεια της μητέρας του ήταν γνωστοί στο Πατριαρχείο, ευεργέτες των σχολείων της Μάκρης και με σπουδαία εκκλησιαστική παράδοση. Στις αρχές του 1922 «Τούρκοι πιάσανε τον πατέρα του ο οποίος οδηγήθηκε στα βάθη της Ασίας. Μετά την καταστροφή η οικογένεια του ακολούθησε τον σκληρό δρόμο της προσφυγιάς. Το καράβι τους μετέφερε στην Ιτέα και από εκεί πήγαν στην Άμφισσα Εκεί για καλή τους τύχη το 1925 βρήκαν τον πατέρα του μικρού Ιακώβου και μαζί πλέον η οικογένεια μετακινήθηκε στο χωριό Φαράκλα της Εύβοιας. Ο μικρός Ιάκωβος ήταν επτά χρονών και είχε μάθει απέξω την θεία Λειτουργία χωρίς να γνωρίζει γράμματα. Το 1927 πήγε σχολείο και διακρίθηκε για τις επιδόσεις του. Η αγάπη του για την εκκλησία ήταν έκδηλη. Την ίδια χρονιά εμφανίσθηκε μπροστά του η Αγία Παρασκευή και του φανέρωσε το λαμπρό εκκλησιαστικό του μέλλον ενώ συχνά διάβαζε ευχές, προσευχόταν και θεράπευε συγχωριανούς του. Το 1933 τελείωσε το δημοτικό αλλά οι οικονομικές δυσκολίες της οικογένειας του δεν του επέτρεψαν να συνεχίσει στο γυμνάσιο. Ακολούθησε τον πατέρα του στην δουλειά του. Ο μητροπολίτης Χαλκίδος εντυπωσιασμένος από το ψάλσιμο του τον χειροθέτησε αναγνώστη. Από το 1938 και μετά η ζωή του ήταν καθαρά ασκητική. Έτρωγε λίγο, κοιμόταν ελάχιστα, προσευχόταν συνεχώς και δούλευε σκληρά. Τα βάσανα και οι κακουχίες της κατοχής ταλαιπώρησαν τους άτυχους πρόσφυγες. Τον Ιούλιο του 1942 πέθανε η μητέρα του προλέγοντας του ότι θα γίνει ιερέας. Το 1947 ο Ιάκωβος πήγε στρατιώτης. Τα πειράγματα των συναδέλφων του που του είχαν βγάλει το παρατσούκλι ο «πάτερ Ιάκωβος» αλλά και ο χλευασμός τους δεν τον πτοούσαν. Ο

διοικητής του τον εκτιμούσε ιδιαίτερα και ήταν από τους λίγους που κατάλαβε το λαμπρό μέλλον που θα είχε το νεαρό προσφυγόπουλο. Μετά την απόλυση του από το στρατό (1949) ο Ιάκωβος σε ηλικία 29 χρονών χάνει και τον πατέρα του. Ο αγώνας του τώρα για να αποκαταστήσει την αδελφή γίνεται εντονότερος, χωρίς όμως να παραμελεί αυτό το οποίο ποθεί από τα παιδικά του χρόνια. Να γίνει μοναχός.

Έχοντας εκπληρώσει την επιθυμία της μητέρας του, να παντρέψει την αδελφή του το Νοέμβριο του 1952 προσέρχεται στο μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ στις Ροβιές, για να εκπληρώσει και την δική του επιθυμία. Σε ηλικία 32 ετών πλέον ο Ιάκωβος γίνεται δόκιμος μοναχός και στις 19 Δεκεμβρίου 1952 στην Χαλκίδα ο Μητροπολίτης Γρηγόριος τον χειροτόνησε ιερέα. Έτσι συνέχισε η ζωή του ασκητή Ιάκωβου, εργασία στο μοναστήρι, προσευχή στο ασκητήριο του Οσίου Δαβίδ, οι θεοπτικές και θαύματα τα οποία με τον καιρό πλήθαιναν. Ο βαθμός άσκησης του ήλθε σε υψηλά πνευματικά επίπεδα και πολλές φορές οι δαίμονες τον έδειραν βάνουσα. Ο ίδιος έβλεπε και συνομιλούσε συχνά με τους οσίους Δαβίδ και Ιωάννη Ρώσο, ενώ το προορατικό του χάρισμα ήταν σπουδαίο. Τον Αύγουστο του 1963 με θαυμαστό τρόπο τάισε με δυόμισι οκάδες μανέστρα, 75 εργάτες με πλουσιοπάροχες μερίδες και περίσσεια και μισή κατσαρόλα.! Στις 25 Ιουνίου 1975 ο γέροντας Ιάκωβος ανέλαβε το πηδάλιο της μονής της μετανοίας του. Από την λιτοδίαιτη και ασκητική ζωή η υγεία του άρχισε να κλονίζεται. Οι φλέβες του ποδιών του ήταν σάπιες, έκανε εγχείριση Βουβωνοκήλης, σκωληκοειδίτιδας, προστάτη, καρδιάς και σύμφωνα με τις μαρτυρίες του καθηγητή Κρεμαστινού που του έβαλε τον βηματοδότη «..η θεία δύναμη κρατούσε τον παππού..». Από το 1990 και μετά ο γέροντας δεν είχε πλέον δυνάμεις και οι κρίσεις στην υγεία του αυξήθηκαν. Τον Σεπτέμβριο του 1991 μετά από μικρο-εμφράγματα νοσηλεύθηκε στο Γενικό Κρατικό. Επιστρέφοντας στην μονή έπαθε φλεγμονή η οποία εξελίχθηκε σε πνευμονία. Ο ίδιος είχε διαισθανθεί το τέλος του. Το πρωί της 21ης Νοεμβρίου 1991 πήγε στην ακολουθία, έψαλε και κοινώνησε. Μετά εξομολόγησε μερικούς πιστούς και έκανε τον γύρο της μονής εσωτερικά και εξωτερικά. Το μεσημέρι εξομολόγησε μία πνευματική του κόρη, ενώ τον υποτακτικό του Ιλαρίωνα, τον οποίον εκείνη την μέρα θα χειροτονούσε σε ιεροδιάκονο ο μητροπολίτης Χαλκίδος. Μόλις ήλθαν οι πατέρες ο γέροντας προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά ζαλίστηκε. Η αναπνοή του βάρυνε, ο σφυγμός του εξασθένησε και από τα χείλη του βγήκε ένα μικρό φύσημα. Ο γέροντας είχε πάρει πλέον τον δρόμο για την μακαρία ζωή. Οι λαϊκοί που ειδοποιήθηκαν για την κηδεία του ήταν ελάχιστοι. Τα τηλέφωνα πήραν φωτιά ο ένας στον άλλο μετέδιδαν το θλιβερό γεγονός. Την επόμενη μέρα χιλιάδες κόσμου κατέκλυσαν το μοναστήρι, κληρικοί όλων των βαθμίδων, πνευματικοπαίδια του γέροντα από όλη την Ελλάδα, ήλθαν να δώσουν τον τελευταίο ασπασμό. Η αυλή της μονής ήταν κατάμεστη. Η νεκρώσιμος ακολουθία εψάλη στο

ύπαιθρο και μετά από τους επικήδειους λόγους, ο πρώην Κεφαλληνίας Προκόπιος είπε να υψώσουν το φέρετρο ψηλά να δουν α πιστοί τον Όσιο γέροντα. Μόλις εφάνη το ιερό λείψανο με μία φωνή οι χιλιάδες των πιστών κραύγασαν « Άγιος, Άγιος». Σήμερα έχει γίνει πλέον πεποίθηση σε όλη την Ελλάδα ότι ο γέροντας Ιάκωβος με τα δεκάδες μετά θάνατον του θαύματα, έχει καταταγεί στην χορεία των Αγίων.

<http://www.agiosarsenios.com/>